

PARAULES FINALS DE FRA OCTAVI VILÀ I MAYO

Gràcies, estimat senyor arquebisbe, metropolità de la Tarraconense i primat, successor de Fructuós. *Muchas gracias, querido señor nuncio, representante del Santo Padre en España y Andorra, y al arzobispo de Valladolid y presidente de la Conferencia Episcopal Española.* Gràcies, estimats senyor cardenal, senyor arquebisbe, germans bisbes, *Bilboko elizbarrutiko gotzain maitea*, pare abat de Montserrat, pare abat emèrit, mares abadeses i pares priors. *Grazie, caro padre abate generale, per la tua presenza e la tua vicinanza fraterna oggi e sempre. Gracias a las abadesas y abades que nos acompañan como signo de comunión fraterna. Merci, cher évêque du diocèse de Perpignan Elne, père abbé et mères abbesses pour votre présence et votre amitié.* Gràcies als preveres i diaques, monjos i monges, especialment als cistercencs de Poblet, Solius, Vallbona i Valldonzella, germans de comunitat i de congregació. Gràcies a tots els religiosos i religioses. Gràcies a tots vosaltres, germans i germanes en la fe, amb qui tots plegats formem la nostra estimada Església de Girona, i a tots els qui ens heu volgut acompanyar aquesta tarda. Gràcies també als vinguts de la Conca de Barberà i des de la meva ciutat natal, Tarragona.

Molt agraïts per la seva presència, Molt Honorable presidenta del Parlament de Catalunya; benvolgut alcalde de la que és ara ja la meva ciutat, Girona: us agraeixo molt la vostra presència. Agraeixo també la de l'Honorable conseller de Recerca i Universitats, que veniu en representació del president de la Generalitat; la del president de la Diputació gironina; la dels consellers del Govern de Catalunya, alcaldes de les comarques gironines, alcaldes de la Conca de Barberà i altres representants de l'Estat i del Govern català; un agraïment especial al senyor alcalde de Tarragona i als anteriors alcaldes, per representar la meva estimada ciutat natal; gràcies als rectors de la UdG i de la URV; gràcies a totes les autoritats, representants d'institucions i d'associacions, especialment les del nostre bisbat i de la nostra societat gironina i també la tarragonina: en definitiva, de la catalana. Moltes gràcies als meus germans i padrins de baptisme i a tots els oncles, cosins, familiars i amics que ens acompanyeu aquí presencialment i als que ho feu a través de la televisió, la ràdio i les xarxes socials; als qui ho feu des de Catalunya *y a los que nos acompañáis desde cualquier parte de España a través de los diversos medios y que en la distancia estáis también presentes aquí entre nosotros.*

Sant Agustí va escriure una frase que ha fet fortuna perquè sintetitza molt bé el paper del bisbe. Deia: «Soc bisbe per a vosaltres, soc cristià amb vosaltres. La condició de bisbe comporta un deure; la de cristià és un do; la primera comporta un perill; la segona, la salvació». Soc a Girona, doncs, com a bisbe per compartir

amb vosaltres la nostra fe, per ser cristià amb vosaltres, per viure tots junts la nostra fe en Crist ressuscitat i per servir-vos, tal com m'ha encarregat el nostre papa Francesc en nomenar-me bisbe d'aquesta històrica seu. Vinc a succeir el bisbe Francesc, que donà la seva vida fins al seu darrer alè al servei d'aquesta Església, com abans ho feren el bisbe Carles, el bisbe Jaume, el bisbe Narcís, el bisbe Josep i tants d'altres abans; tots ells, lligams d'aquesta cadena de la qual soc l'anella 115. El lema que he escollit vol dir, segons si en fem la traducció del llatí més o menys literal, que si estic al capdavant vostre és simplement per servir-vos, per ser-vos de profit. L'episcopat no té cap altre sentit que el servei a Crist, a l'Església, als qui formem la diòcesi i, en definitiva, a tots els nostres conciutadans. Avui aquestes paraules no volen ser pas una declaració programàtica ni un assaig teològic sobre el ministeri episcopal. Explicava el papa Benet XVI: «El meu veritable programa de govern no és fer la meva voluntat, no és seguir les meves pròpies idees, sinó posar-me, juntament amb tota l'Església, a l'escolta de la paraula i de la voluntat del Senyor i deixar-me conduir per Ell». Voldria ara adreçar-me a tots als qui sou aquí i als qui no ens heu pogut acompanyar presencialment, als creients practicants, als practicants ocasionals, als qui per una circumstància o altra viviu ara un moment de dubte, de desencís o d'allunyament de la fe; als qui creieu en Crist i als qui no hi creieu; perquè per a tots hem de ser llavor d'esperança, amb la nostra fe regada amb l'aigua del baptisme, que simbolitza la nostra incorporació a l'Església.

Demano avui al Senyor –i en primer lloc per a tots els qui formem l'Església de Girona– que estiguem edificats sobre pedra, que ens alcem com a temple per a Déu, que ens fem idonis per rebre Déu, que la nostra esperança no fluctui entre els dubtes, i que estiguem consolidats sobre roca ferma.¹ Això vol dir viure la nostra fe amb convenciment, amb fermesa, amb il·lusió, i viure-la sobretot amb esperança. No podem perdre mai l'esperança. Si som cristians no tenim dret a perdre-la. No té sentit perdre-la, perquè seguim Crist, que és esperança per a nosaltres els creients, i és qui hem de proclamar com a esperança per a tot el món. Hem de ser sempre testimonis de l'amor de Crist, aquell qui es va fer amor fins a l'extrem i que ens estima a tots. No tinguem mai por de tenir esperança.

Hi ha dificultats per viure amb coherència la nostra fe, i és cert, perquè hi ha moltes dificultats al nostre món. No és un món fàcil. És constant la lluita per viure una vida de generositat, d'amor i d'esperança; una vida que mira de seguir molta gent des de molts àmbits, i que nosaltres seguim des de la nostra fe en Jesucrist, que és l'eix de la nostra existència. Ens hem de confiar sempre a l'acció de la gràcia de Déu, que actua en nosaltres, i perquè actuï cal estar sempre oberts a l'acció de

¹ Cf. Sant Agustí, *Sermó* 340.

l'Esperit. No ens hem d'averkonyir mai de l'Evangeli,² a menys que el visquem sense autenticitat ni fidelitat. No ens hem d'averkonyir mai de la nostra fe, de ser feliços de viure-la. Sense caure mai en un orgull excloent, n'hem d'estar sempre ben cofois. Cofois del fet que, per a nosaltres, viure sigui viure en Crist.³

Com dèieu en la síntesi de la fase diocesana del Sínode, ens cal tenir «alegria de “caminar junts” i recuperar l'essència sinodal de l'Església. Alegria d'adonar-se que l'Església és –ha de ser– la “gran casa de tots”: tothom és benvingut a dir-hi la seva malgrat les diferències d'edat, de formació, de punts de vista, de responsabilitats i funcions, d'implicació o adhesió. Alegria de veure que “encara hi som a temps” de tornar a l'essència del cristianisme i de millorar la relació de l'Església amb una societat –la nostra– que estimem».⁴

Cadascú ho ha de fer mirant d'acomplir el millor possible la tasca a la qual ha estat cridat. Els preveres ho han estat a servir el Poble de Déu de manera sacramental [...] i formar amb el seu bisbe un sol presbiteri, com ens diu el Concili Vaticà II.⁵ Sense oblidar mai el que el Concili ens demana a tots: que cadascun de nosaltres vivim a la nostra manera, complim la nostra tasca, amb fe i col·laborem plegats, en comunió, tots junts a l'obra comuna de Déu. Cal, efectivament que tots, doncs, com ens diu també el Concili Vaticà II, «mantenint-nos en la veritat i en l'amor, cresquem en tot fins que arribem a Crist, que és el cap. Per ell, el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de juntures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant en l'amor».⁶

El papa Francesc, en el seu missatge amb motiu de la Jornada per les vocacions d'aquest any i que celebrem avui mateix, ens diu que «la polifonia dels carismes i de les vocacions, que la comunitat cristiana reconeix i acompanya, ens ajuda a comprendre plenament la nostra identitat com a cristians. Com a poble de Déu que camina per les senderes del món, animats per l'Esperit Sant i inserits com a pedres vives en el Cos de Crist, cadascun de nosaltres es descobreix com a membre d'una gran família, fill del Pare i germà i germana dels seus semblants. No som illes tancades en si mateixes, sinó que som parts d'un tot».⁷

Som un tot dins d'una Església particular com ho és la nostra, la gironina, en què el servei del bisbe demana una sol·licitud extrema, enginy i traça, i tot això centrat

² Cf. Rm 1,16.

³ Cf. Fl 1,21.

⁴ Síntesi de la Fase diocesana del Sínode, 11.

⁵ Cf. *Lumen Gentium*, 28.

⁶ Cf. *Lumen Gentium*, 30.

⁷ *Cridats a sembrar l'esperança i a construir la pau*.

en l'amor als germans, imatge de Crist. El seu servei ha de ser sempre fruit de l'amor, i no pot ser de cap altra manera. Res no pot fer un home sol sense l'ajut de l'Esperit, en primer lloc, i després del dels seus germans i germanes en la fe. Així i només així aquest amor a l'Església s'encarna en una realitat concreta: un amor que és servei a les pedres vives que són el centre i omplen de sentit l'Església de Girona. Un amor que s'estén també al conjunt d'aquesta terra, al nostre país. Estem joiosos de viure la nostra fe aquí a Girona i aquí a Catalunya, terra de profundes arrels cristianes, joiosos de viure la fe amb accent i amb orgull gironí. És aquí, en aquesta realitat concreta, del Gironès a l'Empordà, de la Garrotxa a la Selva, del Maresme al Pla de l'Estany, on ens pertoca a tots, per pròpia vocació, de buscar el Regne de Déu: i pertoca al bisbe, als preveres, als diaques, als religiosos i religioses, als homes i dones que tenen una missió pastoral, i a tots els laics i laiques.

Els camins del Senyor són nombrosos, i sols Crist en persona és el camí.⁸ Per això cal que no anteposem mai absolutament res al Crist, i que responguem al compromís amb el Senyor amb paraules però sobretot amb fets, amb obres.⁹ A aquest compromís, tots hi som cridats, en una societat en la qual, en paraules de sant Joan Pau II, «noves situacions, tant eclesials com socials, econòmiques, polítiques i culturals, reclamen avui, amb una força molt particular –també– l'acció dels fidels laics».¹⁰

Com dèieu en la síntesi de la fase diocesana del Sínode, l'Església l'hem de viure «com a poble i família de Déu, com el “caminar junts” de tots els batejats (preveres, consagrats i laics), diferents en edat, punts de vista, funcions o graus d'adhesió».¹¹ Fomentant el nostre «caminar junts» en l'àmbit diocesà, entre comunitats parroquials i arxiprestats, preveres i diaques, comunitats de vida consagrada, moviments i serveis que formem part d'una mateixa Església local i enfortint els vincles i valorant i estimant adequadament la diversitat i l'equilibri de carismes.¹²

No tinguem mai por de creure en Crist, de viure l'Evangelí i d'estimar. Cadascun de nosaltres pot aportar alguna cosa a aquesta tasca comuna des dels diversos carismes, vocacions i serveis; preveres i laics, homes i dones. El papa Francesc ens recorda que tots estem cridats a custodiar tota la creació, de custodiar especialment els més pobres, de custodiar-nos a nosaltres mateixos. Heus aquí un

⁸ Sant Hilari, *Tractat sobre el salm 127*.

⁹ RB LXXII, 11-12.

¹⁰ Sant Joan Pau II, *Christifideles Laici*, 3.

¹¹ Síntesi de la Fase diocesana del Sínode, 36.

¹² Cf. Síntesi de la Fase diocesana del Sínode, 37.

servei que el bisbe està cridat a exercir, però al qual tots estem cridats, per fer brillar l'estrella de l'esperança.¹³

Voldria dirigir-me avui també als qui us heu allunyat de la pràctica religiosa o de la fe, tal volta empesos per una mala experiència, per un mal exemple, per un desencís, pels mateixos neguits de la vida, que dia rere dia ens planteja interrogants i dubtes que acaben per afectar-nos radicalment. Adonem-nos que val la pena creure en Crist, que val la pena viure l'Evangelí, que val la pena viure el manament de l'amor. L'Església, imperfecta com és per l'acció de les persones que la componem, sempre us espera amb els braços oberts, sempre a punt per abraçar-vos; sapigueu-la veure, doncs, sempre al vostre costat.

Voldria dirigir-me avui també als qui no creieu, als qui no veieu en l'Església la missatgera de l'amor de Crist. Això, per als qui creiem, ha de ser, abans de res, un motiu de profunda reflexió sobre com vivim nosaltres la fe com a creients, i després ens ha d'esperonar al diàleg. Com ens explica el Concili Vaticà II, «l'Església reconeix sincerament que tots els homes, creients i no creients, han de col·laborar en l'edificació d'aquest món, en el qual viuen en comú. Això no pot fer-se sense un prudent i sincer diàleg».¹⁴ Per això volem estendre la mà a tots, en primer lloc a les institucions del nostre país, de les nostres comarques i de la nostra ciutat, una mà estesa en bé de garantir la dignitat humana en tota circumstància, una dignitat en la qual els creients veiem Déu com a fonament i perfecció;¹⁵ una dignitat en la qual tots reconeixem el dret fonamental i irrenunciable que ha de regir la nostra societat: el dret a la vida –i a una vida digna–; el dret a tenir suficients recursos per viure-la; el dret a un habitatge, a una feina, a una llibertat política i d'expressió i a una convivència pacífica.

Voldria agrair-vos a tots la vostra pregària, la vostra presència, el vostre escalf aquí. Gràcies per la vostra cordial i fraternal acollida, que em fa sentir des del primer moment ja a casa com un gironí més. Gràcies per les vostres pregàries, a vosaltres, preveres i diaques; a vosaltres, religiosos i religioses; a vosaltres, laics i laiques compromesos; a vosaltres, creients; a vosaltres, integrants de les comunitats parroquials, religioses i dels moviments cristians que envigoreixen la nostra Església i que us reuníeu divendres al vespre a Sant Feliu per pregar per mi i per aquesta nostra Església; joves i no tan joves; als qui ja he conegut i als qui em queden per conèixer. Sant Benet escriu a la seva Regla, que guia la vida monàstica des del segle VI: «Fes-ho tot amb consell i, un cop fet, no te'n penediràs».¹⁶ Em cal

¹³ Cf. 19 de març de 2013.

¹⁴ *Gaudium et spes*, 21.

¹⁵ Cf. *ibídem*.

¹⁶ RB III,13.

el vostre consell, el de tots, la vostra opinió. Tal com dèieu en la Síntesi diocesana del Sínode, hem d'estar «en escolta els uns dels altres, i tots a l'escolta de l'Esperit».¹⁷

Permeteu-me ara, però, que em dirigeixi a mossèn Lluís Suñer, que ha estat administrador diocesà d'aquesta Església durant dos llargs anys i li transmeti el meu agraïment especial. Mossèn Lluís, vós estimeu aquesta vostra diòcesi. L'estimeu profundament, i això s'ha notat durant aquest temps d'incertesa. De fet, s'ha notat sempre. Estimeu l'Església. Fa molts anys que la serviu des de llocs de responsabilitat i –ja ho sabeu– us demano que seguiu servint-la una mica més perquè ens cal no desaprofitar el vostre tarannà i el vostre consell.

Gràcies a tots els qui han ajudat que ens poguéssim trobar avui aquí tanta gent. Als qui ho heu organitzat, als qui hi participeu, als qui ho seguiu pels diferents mitjans, als qui sou aquí pendents de cada detall litúrgic i organitzatiu. No és un parlar per parlar: us agraeixo a tots la vostra presència perquè, al vostre nou bisbe, que vol ser un més entre vosaltres, li cal la vostra pregària, el vostre escalf, el vostre consell i el vostre ajut. Vinc havent viscut una història personal concreta, després d'uns anys de vida laical i d'uns altres de vida monàstica i de ministeri abacial, que són cadascun una realitat eclesial concreta, i tots plegats fan el que soc, amb l'ajut sempre de Déu en els moments assolellats i en els moments foscos de tota vida de fe, de tota vida humana. Només amb l'ajut de tots vosaltres puc suplir les meves mancances i servir-vos així el millor que pugui. Sant Joan Pau II, en l'inici del seu pontificat, ens exhortava a no tenir por. Obrim doncs –més encara– obrim de bat a bat les portes dels nostres cors a Crist.¹⁸

Per això us demano ara finalment que tots plegats, per intercessió de sant Feliu, sant Narcís i tots els sants i santes gironins, invoquem la saviesa de l'Esperit Sant perquè el Senyor inclini el cor d'aquest pobre servent seu i vostre a la prudència, per poder córrer tots junts i sempre per la via dels manaments cap a la inefable dolcesa de l'amor de Déu.¹⁹

**+ Fra Octavi Vilà i Mayo,
bisbe de Girona**

¹⁷ Síntesi de la Fase diocesana del Sínode, 2.

¹⁸ Cf. 22 d'octubre de 1978.

¹⁹ RB Pròleg, 49.